käiwad ja padid allati eddasi ja taggasi likumas ühhest liñnast teise.

Nenda tahtsid ükskord üksteistkümmend meest padiga sedda jögge möda ühte liñna miñna, kuhho päwa teekond sai. Üks juut, kes kül kehwa mees, agga muido kaunis terrane näitis ollewad, tahtis ka pati miñna. Temmale anti kül lubba kasa tulla, agga ta piddi omma musta kottiga keige alwemasse padi nurka minnema, — ja selle paiga est 18 koppikat hõbbedat maksma. — Judi taskus kõllises kül middagi, agga seäl polnud ennam, kui üks kolme koppika hõbbedane rahha ja üks kannata wask nõop. Ta läks önne peäle, sago kuida saab, siiski pati, ja olli temmal ka umbes lotust, et ühhe ehk teise wisi peäl monned koppikud woiks tenida, — sest et monned jo selle jõe peäl juhtumisse kaupa rikkaks ollid sanud. Paat läks omma teed.

Esmalt ollid keik röömsad, üks naeris ühte, teine teist. Juut istus ommas nurkas, kottike kõrwas, ja piddi paljo naero ja alwo sanno kannatama, kuida se ennamiste ilma rahwa wiis on, et neid naertakse ja teotakse, ja nenda patto tehhakse.

Kui nemmad jubba mitto pennikoormad eddasi ollid joudnud, olli iggamees ommad juttud räkinud ja ommad naerud naernud, ja jäid jubba keik waikseks. Wimaks allustas üks jälle uut jutto, ja ütles: „Kule juut! meie ommalt poolt olleme jubba kül räkinud, rägi sinna nüüd ka middagi, siis lähhäb meie aeg löbbusaminni eddasi. Sinno wannematte wannemad ollid kaua aega kõrbes, küllab nemmad seäl iggawusses kül mõnda käntsakat luggu said ärramõttelda?"

„Oho!" mõtles juut, „nüüd ommeti parras aeg tulnud, et omma lambud woin nita", ja ütles: „Kui teie aega löbbusaste tahhate wita, siis andke üks teisele moistatussi ärramoista, ja kes ülles ei sa, peab moistatusse andjale kaksteistkümmend koppikud hõbbedat maksma; agga kes ülles saab, se saab temma käest ni paljo.

Se nou olli keikide melest hea, — ja et